

Nummer van het vonnis:

Nummer van het parket: BG.66.RW.204800-10-FL

Nummer van het repertorium:

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, zestiende kamer,
zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken.**

In de zaak ambtshalve vervolgd door het openbaar ministerie
tegen:

1. _____ geboren te _____ op _____
landbouwhulp, wonende te _____

bijgestaan door meester _____ advocaat te _____

2. _____ geboren te _____ op _____
landbouwhulp, wonende te _____

vertegenwoordigd door meester _____ advocaat te _____

3. _____ met
ondernemingsnummer _____ en waarvan de zetel gevestigd is te _____

vertegenwoordigd door meester _____ advocaat te _____

Beklaagd om: te _____ minstens in de periode van 14 april 2010 tot en met 31
januari 2011 :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99,1-1, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de dato 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals laatst gewijzigd bij decreet van 27.03.2009 (B.S. 15.05.2009) tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, en zoals thans gecoördineerd als Vlaamse

Codex Ruimtelijke Ordening bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (B.S. 20.08.2009), houdende coördinatie van de decreetgeving van de ruimtelijke ordening, en bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°.a) en artikel 6.1.1.alinea 1-1° van deze Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder stedenbouwkundige vergunning:

een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerlei materieel of afval

- ligging:

- kadaster:

- oppervlakte: 14 are en 82 centiare.

- eigenaars:

1 _____ geboren te op
landbouwhulp, wonende te

2. _____ geboren te op
landbouwhulp, wonende te

Gezien de dagvaarding aan de beklaagden betekend;

Gezien de stukken van de bundel;

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagden in hun antwoorden en verdediging;

De behandeling van de zaak en de debatten hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

1.

Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werden onder meer de artikelen 99 en 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening gewijzigd (B.S. 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het stedenbouwdecreet gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende de coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex ruimtelijke Ordening" (hierna VCRO genoemd). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

De ten laste gelegde feiten dienen gekwalificeerd te worden overeenkomstig de kwalificatie geldend op het moment van het plegen van de feiten.

De rechtbank verbetert de tenlastelegging als volgt :

"Te minstens in de periode van 14 april 2010 tot en met 31 januari 2011

Bij inbreuk op artikel 4.2.1.5° a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid 1° en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

zonder stedenbouwkundige vergunning,

een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerlei materieel of afval

te kadastraal gekend onder

2.

Volgens art. 4.2.1.5° a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning vereist voor het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte

voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval. Krachtens art. 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is een dergelijk gewoonlijk gebruik van een grond zonder vergunning strafbaar.

Met "gewoonlijk gebruik" in de zin van de artikelen 4.2.1,5°, a en 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening beoogt het Stedenbouwdecreet geen vergunningsplicht voor de toevallige opslag van goederen, maar vereist het een gebruik van de grond dat een zekere regelmaat vertoont en een zekere tijd moet duren alvorens een vergunning noodzakelijk is. Het misdrijf bestaat van zodra door verschillende handelingen van gebruik, zonder dat daartoe de nodige vergunning verkregen werd, het gewoonlijk gebruik ontstaat, wat de rechter onaantastbaar in feite beoordeelt.

Het misdrijf van gewoonlijk gebruik van een grond zonder vergunning wordt voortgezet in de zin van artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en de verjaring ervan loopt niet, zolang blijvende handelingen tot gebruik, zonder een tussentijdse onderbreking die tot verjaring leidt, worden gesteld.

De omstandigheid dat enkel het "gewoonlijk gebruik" van een grond voor opslag en stallen van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning vereist, maar niet de daaropvolgende positieve daden van opslag van materialen en de stalling van voertuigen, staat er niet aan in de weg dat door het blijvend stellen van positieve daden zonder voorafgaande vergunning het misdrijf wordt voortgezet. (Cass. 6 december 2011, R.W. 2012-2013, 1031)

3.

Op 14 april 2010 wordt door de stedenbouwkundig inspecteur, verbonden aan het Agentschap Inspectie RWO, met standplaats te vastgesteld dat op de percelen en te gelegen in agrarisch gebied, steenpuin, beton en andere materialen worden gestapeld.

De hoogste bergen worden geschat op 8 à 10 meter hoogte.

Het steenpuin en andere materialen vertegenwoordigen minimaal enkele 100-en kubieke meters.

De hopen zijn niet begroeid wat wijst op de zeer recente datum van stapelen of continu gebruik.

Via luchtfoto's van 2000 tot 2009 is een continuë evolutie waarneembaar op het terrein die steeds verder uitbreidt.

De beklagden beschikken niet over een niet geschorste stedenbouwkundige vergunning voor het gewoonlijk gebruiken van het terrein voor het opslaan van afbraakafval.

De beklagden beweren dat zij sinds medio 1990 de grond gebruiken voor opslag van materiaal en materieel in het kader van de afbraak- en sloopactiviteiten van ogenblik waarop er geen vergunningsplicht was.

De rechtbank stelt vast dat _____ werd opgericht bij notariële akte dd. 28.03.1996 met als doel :

- het kweken en vetmesten van runderen en varkens voor eigen rekening en voor rekening van derden,
- de aan- en verkoop, de handel onder alle vormen in groot- en kleinvee en in het algemeen in alle goederen en producten dienende tot of voortkomende uit de veeteelt en de landbouwsector.

Bij notariële akte dd. 22 februari 2001 werden de statuten gewijzigd en werd het doel van de vennootschap uitgebreid met :

“de aanneming van bouw-, beton-, afbraak-, sloop en grondwerken, zowel in openbare als private, en zulks in de meest brede zin.”

Op dat ogenblik was er wel degelijk een vergunningsplicht.

Sindsdien wordt het betrokken perceel ononderbroken en herhaaldelijk gebruikt voor de opslag van steenpuin, beton en aarde, zoals blijkt uit de vaststellingen dd. 14 april 2010 en de gevoegde luchtfoto's dd. 2000-2005-2009, die een steeds grotere uitbreiding van deze onvergunde handelingen aangeven.

Op datum van de dazvaarding (en ook thans) exploiteert _____ op het terrein te _____ een opslag- en verwerkingsplaats van bouw- en sloopafval, waarvoor zij overigens op 5 juli 2011 een milieuvergunning bekam voor een termijn tot 28 juni 2016, uiteraard onder de voorwaarde van het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning (cfr. voorwaarde onder artikel 2), die nog steeds niet voorligt.

De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting is de tenlastelegging “minstens in de periode van 14 april 2010 tot en met 31 januari 2011” bewezen.

3.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1 EVRM en artikel 14.3c van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) heeft eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht op behandeling van zijn zaak "binnen een redelijke termijn" (E.V.R.M.) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (I.V.B.P.R.).

De redelijke termijn is deze binnen welke een tegen iemand ingestelde strafvordering behandeld en beslecht dient te worden en gaat slechts in op het ogenblik dat de betrokkene beschuldigd is terzake de strafbare feiten waarop de strafvordering betrekking heeft, dit is wanneer de betrokkene in verdenking wordt gesteld wegens het plegen van een strafbaar feit of wanneer hij wegens enige andere daad van opsporings- of vooronderzoek onder de dreiging van een strafvervolgung leeft en dit een ernstige weerslag heeft op zijn persoonlijke toestand, met name omdat hij verplicht is geweest bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen de beschuldigingen die in de zin van het Verdrag tegen hem zijn ingebracht.

(Cass. 20 maart 2000, R.W. 2000-01, 623, noot B. De Smet, Het beginpunt van de redelijke termijn in zaken van sociaal strafrecht, en J.T.T. 2000 (verkort), 283)

De vaststellingen dateren van 14 april 2010.

De herstellvordering dateert van 12 augustus 2010.

De eerste en de tweede beklagden werden verhoord op 3 december 2010.

Zij werden op 18 februari 2011 gedagvaard voor de zitting van 18 mei 2011.

De behandeling van de zaak werd enkele malen uitgesteld op vraag van de beklagden zelf.

Gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de redelijke termijn niet werd overschreden.

4.

De eerste en de tweede beklagden, eigenaars van het betrokken perceel, zijn beiden zaakvoerders van de derde beklagde.

De feiten werden gepleegd voor rekening van de derde beklagde; er is sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon, nl. door het gebrek aan zorg voor naleving van stedenbouwkundige regels binnen de rechtspersoon. De eerste en de tweede beklagden beslisten als zaakvoerders van de rechtspersoon tot het plegen van de feiten.

Het betreft wetens en willens gepleegde feiten, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat het bestaan van een strafuitsluitende rechtvaardigingsgrond of verschoningsgrond werd aannemelijk gemaakt.

De feiten zijn zowel de eerste en de tweede als de derde beklagde toerekenbaar en verwijtbaar.

Een veroordeling tot een geldboete, zoals hiernabepaald, zal geen maatschappelijke declassering van de beklagden meebrengen en geen reclassering in het gedrang brengen. De rechtbank gaat daarom niet in op de in ondergeschikte orde gestelde vraag van de beklagden tot opschorting van de uitspraak van veroordeling.

De hierna bepaalde geldboeten moeten de beklagden aansporen de stedenbouwreglementering voortaan strikt na te leven door hen erop te wijzen dat het plegen van stedenbouwkundige inbreuken niet loont.

5.

Bij brief dd. 12 augustus 2010 heeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met toepassing van artikel 6.1.41 VCRO, bij het parket de herstellvordering ingeleid.

Zij strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur impliceert :

1. verwijderen van alle gestapelde materialen en stoffen
2. staking van gebruik voor opslag, aannemingsactiviteiten en andere niet-agrarische activiteiten.

Deze herstellvordering werd voorgelegd aan de HRHB, die een eensluidend advies verleende en die akkoord ging met de herstellvordering.

Artikel 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt :

“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en de rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechtbank dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te

toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient de rechtbank na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet de rechtbank deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort de rechtbank evenwel niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Ten onrechte beroepen de beklaagden zich op de redelijke termijn, stellende dat de overheid gedurende een periode van 15 jaar heeft stilgezeten.

Zoals hierboven reeds uiteengezet blijkt dat de exploitatie van een opslag- en verwerkingsplaats van bouw- en sloopafval pas bij uitbreiding in haar maatschappelijk doel heeft opgenomen bij notariële akte dd. 22.02.2001. Voorts blijkt uit de luchtfoto's dat het gewoonlijk gebruik van het perceel voor het stapelen van allerhande bouwafval tussen 2005 en 2009 exponentieel is toegenomen, in die mate dat door de stedenbouwkundig inspecteur op 14 april 2010, rijdende langs plots grote bergen puin, van recente datum aangezien onbegroeid, werden vastgesteld in het vlakke landschap.

Het gegeven dat een milieuvergunning werd verleend op 5 juli 2011 voor een termijn tot 28 juni 2016, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu deze pas uitvoerbaar wordt bij het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning (cfr. voorwaarde onder artikel 2), zoals hierboven uiteengezet.

De rechtbank is van oordeel dat in acht genomen de voldoende motieven die aan de herstellvordering ten grondslag liggen, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur steunt zijn vordering op de vaststelling:

- dat de overtredingen niet verenigbaar zijn met de goede ruimtelijke ordening zoals bepaald in art. 1.1.4 en art. 4.3.1. De reliëfwijzigingen zijn zichtbaar vanaf enige kilometers afstand in dit open landbouwlandschap. De hoogte van de bergen valt van ver op en steekt af in het vlakke landschap;

- dat stapelen van steenpuin en materialen en het gebruik van een perceel voor grond- en aannemingswerken niet thuishoren op een landbouwperceel in een agrarische omgeving. Dergelijke activiteiten, te meer door de schaal van de activiteiten, zijn functioneel niet inpasbaar.

- dat er sprake is van een continue evolutie. Op de luchtfoto van 2000 is te zien dat slechts een heel klein deel wordt gebruikt. Op de luchtfoto van 2005 is zichtbaar dat al een veel groter deel wordt gebruikt. In 2009 worden de percelen bijna maximaal gebruikt voor de activiteiten. Er is bovendien een continu gebruik van het perceel. Het duurt een aantal maanden voor gestapelde hopen begroeid raken. Er is slechts heel weinig begroeiing op te merken. Er stond ten tijde van de vaststellingen ook een rupskraan op het terrein voor verdere werken. Het betreft hier een voortdurend misdrijf met eenheid van opzet.”

De HRHB voegt daar in haar advies dd. 15 juli 2010 aan toe : “Uit de bij het dossier gevoegde foto’s blijkt dat de opslag van het gestapelde steenpuin en andere materialen in visueel opzicht storend is in het relatief open agrarisch gebied.”

De beklaagden hebben overigens inmiddels grote hoeveelheden gewapend beton, steenpuin en aarde verwijderd, ondermeer om zich te conformeren naar de milieuvergunning dd. 5 juli 2011, wat bevestigt dat de herstellvordering niet kennelijk onredelijk is.

De herstellvordering staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. De plaats is nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderde herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de tenlastelegging een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of

miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet.

De stedenbouwkundige inspecteur vordert gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De hierna uitgesproken dwangsom vormt een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan. De tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de voldoende ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid:

artikelen 2, 40, 100 van het Strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;

1 van de wet van 05.03.1952 zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II) (B.S. 30.12.2011));

en de hiervoor vermelde artikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK

Verbetert de tenlastelegging als volgt:

"Te minstens in de periode van 14 april 2010 tot en met 31 januari 2011

Bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid 1° en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

zonder stedenbouwkundige vergunning,

een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerlei materieel of afval

te *kadastraal gekend onder*

in hoofde van de eerste beklagde

Verklaart de feiten bewezen.

Wijst het verzoek tot het gelasten van de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling af als **ongegrond**.

Veroordeelt de beklagde uit dien hoofde, voor deze feiten, tot:

een **geldboete van HONDERD EURO (100,00) EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1, eerste en tweede lid van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd, voormelde geldboete met **vijfenvestig decimes** verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VIJFHONDERD EN VIJFTIG EURO (550,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ÉÉN (1) MAAND.**

in hoofde van de tweede beklagde

Verklaart de feiten bewezen.

Wijst het verzoek tot het gelasten van de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling af als **ongegrond**.

Veroordeelt de beklagde uit dien hoofde, voor deze feiten, tot:

een **geldboete van HONDERD EURO (100,00) EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1, eerste en tweede lid van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd, voormelde geldboete met **vijfenveertig decimes** verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VIJFHONDERD EN VIJFTIG EURO (550,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ÉÉN (1) MAAND.**

In hoofde van de derde beklaagde --

Verklaart de feiten bewezen.

Wijst het verzoek tot het gelasten van de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling af als **ongegrond.**

Veroordeelt de beklaagde uit dien hoofde, voor deze feiten, tot:

een **geldboete van VIJFHONDERD EURO (500,00) EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1, eerste en tweede lid van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd, voormelde geldboete met **vijfenveertig decimes** verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **TWEEDUIZEND ZEVENHONDERD EN VIJFTIG EURO (2.750,00) EUR.**

Verwijst deze veroordeelden tevens tot het betalen van elk een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉENENVIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013).

Verplicht deze veroordeelden om boven de correctionele hoofdstraf elk een bedrag van **VIJFENTWINTIG EUR + 50 decimes = HONDERDVIJFTIG EURO (150,00) EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikel 29 al. 1 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd).

Verwijst deze veroordeelden **solidiar** tot de kosten van het geding, in totaal begroot op **HONDERD EN TWAALF EURO EN VIERENZESTIG CENT (112,64) EUR**.

Beveelt de beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats te
kadastraal bekend onder

in de oorspronkelijke
toestand binnen een termijn van 4jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dit door :

1. verwijderen van alle gestapelde materialen en stoffen
2. staking van gebruik voor opslag, aannemingsactiviteiten en andere niet-agrarische activiteiten.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 100 euro per persoon en per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 4jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van twaalf juni tweeduizend en dertien.

waar zetelden :

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
griffier;